

Arrest

nr. 118 106 van 31 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 27 juni 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 oktober 2013.

Gelet op de beschikking van 26 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat Kris GOVAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 27 juni 2013. Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM).

2.2 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet bij beschikking aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt inde beschikking van 21 oktober 2013 het volgende gesteld:

“Het middel lijkt ongegrond.

Aangaande artikel 3 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij slechts in de hoofding van het enig middel naar dit artikel verwijst, maar dat zij nalaat uiteen te zetten op welke manier de bestreden beslissing deze bepaling precies zouden schenden, zodat dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk is.

Aangaande de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM wordt erop gewezen dat de verzoekende partij zich beperkt tot een theoretische uiteenzetting. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- en familiaal en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Zoals in de bestreden beslissing reeds wordt gesteld, laat de verzoekende partij na in concreto uiteen te zetten welk familiaal en gezinsleven – waarvan zij de bescherming inroept - zij in België opgebouwd heeft en met wie zij een familie of gezin vormt. Zij geeft in haar verzoekschrift overigens aan geen familieleden in België te hebben.

Wat betreft de door de verzoekende partij aangevoerde elementen aangaande haar privéleven, met name dat zij zich steeds op intensieve wijze heeft gemengd onder de Belgische bevolking en ten gevolge van een geïnteresseerde mentaliteit duurzame sociale relaties en een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd in België die haar wil steunen en helpen, dat zij op arbeidsvlak inzet en enthousiasme vertoont en een arbeidsbelofte kan voorleggen en dat zij het centrum van haar belangen in België heeft gevestigd, dient erop gewezen dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM. Noch wordt aangetoond dat de door de verzoekende partij opgebouwde contacten in België een dergelijke intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. De verzoekende partij licht niet op voldoende duidelijke wijze toe welke voldoende intense sociale, zakelijke of andere contacten zij, op het Belgisch grondgebied, zou hebben om te besluiten tot een schending van het recht op privéleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM, dan wel dat voormelde elementen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zouden rechtvaardigen. Deze elementen behoren immers tot het onderzoek naar de gegrondheidsfase van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de verzoekende partij laat na aan te tonen waarom deze buitengewone omstandigheden zouden vormen die het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland rechtvaardigen.

Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de rechten van de mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat een terugkeer naar Turkije haar kansen op de Belgische arbeidsmarkt teniet doet, ondanks alle geleverde inspanningen van haarentwege, kan slechts worden vastgesteld dat de verzoekende partij hierbij geen elementen bijbrengt die zouden toelaten te concluderen dat zij is verhinderd om dit elders te beleven. In de mate waarin dit argument van de verzoekende partij erop neerkomt dat zij ingevolge de bestreden beslissing financieel nadeel zou lijden, erop dient gewezen dat een financieel nadeel in principe herstelbaar is, daar wie een financieel nadeel lijdt, zich tot de burgerlijke rechtbank kan wenden om een schadevergoeding te verkrijgen (RvS 21 augustus 2003, nr. 112 271). De verzoekende partij geeft niet aan, noch toont aan in welke mate er in haar geval belemmeringen of hinderpalen zijn om het privéleven verder te zetten in haar land van herkomst of elders. Te meer, daar de verzoekende partij slechts een werkbelofte stelt te kunnen bijbrengen. Uit het voorgaande volgt dat er geen sprake is van een gebrek aan eerbiediging in de zin van artikel 8 van het EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

De Raad merkt tot slot nog op dat artikel 8 van het EVRM geen concrete motiveringsverplichting omvat die aan het bestuur wordt opgelegd bij het nemen van verwijderingsmaatregelen.

Wat betreft de door de verzoekende partij aangehaalde omzendbrief, en de aanwezigheid van naar haar mening een combinatie van elementen die aan te merken als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, beperkt zij zich tot een loutere herneming van de elementen die zij in haar aanvraag naar voren bracht en die reeds door de verwerende partij beoordeeld werden, en dit zonder de afzonderlijke beoordeling die de verwerende partij omtrent elk van deze elementen heeft doorgevoerd in concreto te weerleggen, dan wel aannemelijk te maken dat deze beoordeling de redelijkheid te buiten gaat. De verzoekende partij toont met haar zeer algemene standpunt dan ook niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk of in strijd met de gegevens van het dossier zou hebben gehandeld. Het voorstaan van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak nodigt de Raad daarenboven uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot diens bevoegdheid behoort. De gemachtigde van de staatssecretaris spreekt zich in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf enkel uit omtrent de elementen die door de aanvrager werden naar voor geschoven en het komt alleszins niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe, laat staan dat hij hiertoe verplicht zou zijn, om zelf ten behoeve van de aanvrager elementen te vergaren die de buitengewone omstandigheden en/of de toekenning van de verblijfsmachtiging zouden kunnen verantwoorden. De bewijslast ter zake berust immers onmiskenbaar bij de aanvrager.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt evenmin aangetoond.”

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 28 oktober 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in.

Ter terechtzitting van 17 december 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 1 oktober 2013 opgenomen grond, stelt de verzoekende partij dat er voldoende elementen in het dossier aanwezig zijn om de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk te verklaren.

De verwerende partij verwijst naar de nota met opmerkingen.

2.4 Waar de verzoekende partij zich ter terechtzitting van 17 december 2013 beperkt tot de loutere stelling van mening te zijn dat er voldoende elementen in het dossier aanwezig zijn om de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk te verklaren, zonder enige verdere duiding wat betreft de concrete elementen waarop zij zich wenst te baseren, als de manier waarop deze

elementen relevant zijn in het licht van het hoger gestelde, kan de verzoekende partij niet geacht worden enige elementen bij te brengen die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen hieromtrent, en evenzeer met betrekking tot de andere aspecten van de beschikking waarop de verzoekende partij overigens in het geheel niet ingaat, reeds in deze beschikking van 21 oktober 2013 werd aangegeven.

De verzoekende partij vermag het niet aan de Raad over te laten middels voormeld betoog de elementen te distilleren die zij te dezen wenst aan te wenden teneinde kenbaar te maken dat zij het niet eens is met voormelde in de beschikking opgenomen grond.

Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking opgenomen grond ten aanzien van het enig middel dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift heeft aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET